

SOM VĎAČNÁ ZA ZÁZRAK VELMI VĎAČNÁ

tak sa mi miatol jazyk a celá som sa triasla. Vedela som, že len Pán môže zasiahnuť a mala som vážny strach o svoj, môžem povedať rovno život. Pastor sa začal hneď do telefónu modliť, ja som počúvala jeho modlitebné slová, klepala som ako pri zimnici a vládala som povedať len amen. Hneď ako som zložila telefón, naplnilo ma teplo a zrazu hop - a tep sa v tom okamihu spomalil, vedela som normálne rozprávať a ustali všetky bolesti. „*Neuveriteľ/né*“, počujem od manžela, ktorý bol pomerne vystrašený z toho, čo sa so mnou a mojím tepom ešte pred minútou dialo. Bol už pripravený volať záchranku, pretože vedel, že takáto arytmia nesmie tak dlho - už cez dve hodiny - trvať. „*Neviem, čo sa to s tebou stalo, ale je hlavné, že ti srdce už bije normálne.*“ Tep sa upravil, tlak pekne klesol, a to všetko v krátkom okamihu počas pastorovej telefonickkej modlitby. Ďakovala som hneď v tom momente Pánovi, bola som Mu neskutočne vďačná, lebo mi už naozaj nebolo všetko jedno, podľa toho, ako som sa ešte pred chvíľkou cítila. Zavolala som po krátkej chvíli aj pastorovi, povedala som mu o svojom okamžitom, zázračnom uzdravení a poďakovala som sa za promptnú pomoc – za modlitbu, lebo veľmi pomohla. Hallelujah, sláva Pánovi. Na evanjelizáciu som síce nešla, ale svoj zázrak som v ten deň prežila úžasný, to sa vlastne ani nedá poriadne slovami vyjadriť. Som veľmi vďačná Bohu a ďakujem Mu zaň zakaždým, keď zacítim v srdci silnejší tep a zaraz si spomeniem na ten deň. Vďaka Pane.

V článku misijného ťaženia v novembri tohto roku je spomínané moje zázračné uzdravenie. Chcem týmito pár riadkami potvrdiť ten skutočný zázrak, ktorý som v ten deň prežila. Na akciu do Gelnice sme mali z Košíc vyraziť o 16-tej hodine a keďže som v ten deň mala dosť veľa čo na práci, už ráno som si do kabelky vložila Bibliu i pracovný zošit, aby som ich neskôr pri náhlom zbalení sa nezabudla doma. Po tretej hodine som už bola doma a rýchlo chystala, čo ešte potrebujem na cestu. Už som bola pripravená len odísť na autobus a vtedy to prišlo. Zrazu z ničoho nič sa mi prudko rozbehlo srdce a tep vybehol na 196 úderov za minútu. Začala som cítiť nepríjemné tlaky v hlave, bolesti na

hrudi a pálenie v chrbte. Jazyk mi ako keby drevenel, ťažko sa mi rozprávalo, nevládala som ani chodiť. Čo teraz, vravím si v duchu. Do štvrtej ešte dost času, zavolám dcére, ktorá tiež mala ísť na akciu, aby prišli tesne pred odchodom po mňa, dovtedy to hádam prejde a budem môcť ísť. Lenže čas nekompromisne bežal a moje srdce tiež, arytmia nie a nie prestať. Nie a nie nabehnúť normálny pulz, ba čo viac i tlak podľa tlakomeru vyskočil na 198/112. Takto som nevládala nikam ísť. Začala som už mať strach z celej tej situácie a tak som rýchlo zatelefonovala pastorovi a poprosila ho naliehavo o modlitbu. Ledva som vládala vysmoliť nejaké slová zo seba,

Olívia Illárová